

Proa

Empar
Moliner
Tot això
ho faig
perquè tinc
molta por

Premi Mercè Rodoreda 2015

EMPAR MOLINER

TOT AIXÒ HO FAIG
PERQUÈ TINC MOLTA POR

Premi Mercè Rodoreda 2015

Proa

Tot això ho faig perquè tinc molta por ha obtingut el 18è Premi Mercè Rodoreda de Contes (2015), atorgat per un jurat format per Francesco Ardolino, Àngel Burgas, Jordi Mir, Sílvia Soler i Àlex Susanna.

Proa
A Tot Vent

Primera edició: febrer del 2016

© Empar Moliner, 2016

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-606-0
Dipòsit Legal: B-1107-2016
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Liberduplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SUMARI

Bullying	13
La mullena	25
Com fer servir un desfibril·lador	35
Ell no reia mai	53
Tot això ho faig perquè tinc molta por	73
A la nostra edat	83
L'home dels espàrrecs	93
Dos anys en la vida de la Flora Camí	103
La divisió de les famílies	127
Un blog de gastronomia	153
El tema de l'article	171
Sempre ho havien dit	185

—Que la mare de la Lara Torner m'ha dit que li fan bullying al nen. Que fa temps que dura —va dir-li la dona.

El professor Torralba va fer un gest amb el cos que indicava acció. Com si es volgués preparar per a un combat cos a cos que sens dubte guanyaria. Va tirar les espatlles enrere, com en un espasme, i la cara i els braços li van tremolar un instant. No va cometre la vulgaritat de repetir: «Bullying?». Va saber de seguida que era veritat. Havia contestat al telèfon amb un «Digue'm» segur, amb la ema fimbrant i allargassada com el to d'un diapasó. «Digue'mmmm...». Un «digue'm» que donava per fet que si la senyora Torralba li trucava a mitja reunió és que *era important*, perquè ella no li hauria trucat mai per una fotesa. Però no podia imaginar-se això. Es va imaginar que la càmera de seguretat de la casa s'havia desprogramat. O que el desconvocaven de la ràdio o el convocaven més d'hora. O que algun soci el volia veure. Alguna de les plàcides i estressants obligacions de la vida sempre empresarial del professor Torralba.

El fill del professor Torralba, físicament, havia

sortit a ell. La forma de ser era més aviat com la mare o sobretot com l'àvia materna. La mare (la mare del nen) era una dona prima i rossa, d'aquestes dones primes i rosses que queden bé vestides de blanc (un blanc nou que tothom comprèn que és gràcies a tenir minyona, que, si cal, renta a mà). Era una dona alta i, per tant, considerada elegant. No havia de dur vestits arrapats ni escots com les baixes. Anava a buscar el nen amb sabata plana. I en deia així: «sabata plana», no pas «sabates planes», perquè dir «sabata plana» era més tècnic, més d'algú acostumat a triar roba per a les ocasions. Per als sopars amb els clients de les empreses participades pel seu home es posava granotes de punt escotades per darrere. Es maquillava poc. Sempre semblava que havia dormit moltes hores i que els dies anteriors havia queixalat bròquil cru amb aquella dentadura neta i forta que era sotmesa a una higiene anual gratuïta gràcies a l'assegurança mèdica privada.

El professor Torralba era un home que si, en lloc de ser un economista que de tant en tant anava a les tertúlies de la ràdio, hagués sigut un camioner, cap dona se l'hauria mirat mai. Tenia uns cabells espessos de Madelman i els ulls massa expressius i violents, amb unes celles que semblaven algues. Sempre havia de vigilar, perquè s'engreixava. Li agradava menjar, i li agradava menjar coses que engreixen, com ara embotits i croquetes. El nen era grassonet com ell, però això, ara, avui en dia, ja no era motiu de bullying com quan ell era petit i no se'n deia bullying, perquè era

una cosa normal que algun nen fos el cap d'esquila, l'ase dels cops. D'això n'havia parlat en alguna tertúlia a la ràdio (ell hi anava per parlar d'economia, però com que tenia tanta gràcia, sempre li preguntaven pel tema del dia). Ho havia dit i va haver-hi queixes: tot d'e-mails i tuits en contra d'ell. Que abans es fes no volia dir que s'hagués d'admetre, perquè abans també es cremaven les dones a la foguera, li van dir. I ell en va fer befa amb els altres tertulians (fora d'antena). Ara li semblava recordar que havia dit la paraula «fluixera» i també la paraula «mariconets».

—Demana una reunió amb el tutor per *ya*. Vés a buscar el nen.

—Ara? El porto a casa? No valdria més que l'anésim a buscar a l'hora, perquè no se senti estrany?

—I mentrestant que el tanquin al lavabo? —va preguntar ell—. Vés a buscar-lo immediatament. Im-me-dia-ta-ment. —Va separar-ho així.

La dona va dir que sí. Sempre deia que sí. Va trucar al tutor, va demanar una reunió urgent i va dir-li que s'emportava el nen. La reunió va ser per a l'endemà.

Quan el professor Torralba va arribar a casa (per fortuna havia pogut desconvocar un dinar amb els socis del restaurant japonès en què tenia accions), la dona, amb els ulls envermellits, i el nen ja l'esperaven al sofà. Va deixar les claus al plat que tenien al rebedor, va fer festes al gos, que es tornava boig sempre que

arribava, va afluixar-se la corbata, va desactivar el so del mòbil. Es va adonar que anava amb l'actitud de qui ha de renyar el fill, no pas amb l'actitud de qui l'ha de consolar.

—Bueno. Primer de tot vull saber què passa. Quan va començar, què et fan, qui és. Vull els noms de tots.

El fill se'l va mirar amb ulls de gosset i va fer una ganyota.

—I no em diguis que no passa res, perquè la mamà ja ha parlat amb el tutor i l'hi ha confirmat.

La dona va fer una carícia al nen i ell es va apartar.

Van quedar-se en silenci. El nen no deia res i només sacsejava les espatlles. Feia festes al gos. El gratava per sota dels collarets: el normal, marró, i l'antipuces, blanc.

—Pau, el que necessitem és que ens ho expliquis —va exigir. I el nen, aleshores, es va posar a plorar en silenci.

El cor del professor Torralba es va estovar per aquella absència absoluta de soroll.

—Pau, no t'estem renyant i l'única cosa que volem és que ens diguis qui és, o qui són, perquè els culpables s'hauran de castigar.

—La mamà ja t'ha dit que no és culpa teva —va afegir la dona.

El professor Torralba es va posar dret. Va semblar que buscava el power point, per explicar-se.

—Si t'hem de canviar de colle et canviarem —va dir—. Demà mateix. Però vull que em diguis qui és

perquè això és un delictes. Les persones que fan això van a la presó.

La dona se'l va mirar. No havia pensat en la possibilitat de canviar de col·legi. Era un bon col·legi, el del nen. Privat. Car. Hi anaven els fills de les principals famílies de Barcelona. Fills d'estrelles de la televisió i de la ràdio, de models, d'empresaris. La néta del president de La Caixa. A ella li agradava coincidir a la porta de l'escola amb aquelles models (i pensar que en el fons no eren diferents d'ella, perquè ella hauria pogut ser model) i amb aquelles segones esposes de les estrelles de la ràdio (i pensar que en el fons no eren diferents d'ella, perquè ella encara tenia cos per ser una segona esposa). Era una escola pensada per als fills de gent amb professions especials. El professor Torralba havia trobat molt bé, el dia que van anar a la reunió, que els nens poguessin entrar més tard de les nou si un dia calia. «Si teniu un viatge i potser el nen us ha d'anar a acomiadar a l'aeroport», va fer el director, «o si un dia —us poso l'exemple del fill d'una violoncel·lista que tenim, la Yoshimi Akamatsu— el nen ha d'anar al concert de la mare i se'n va a dormir tard, no cal que el fem matinar l'endemà. Això també són experiències. Que entri més tard i farem una feina adaptada a ell».

Al professor Torralba li va fer gràcia aquella manera de fer i de seguida que va poder la va fer servir. Ell no tenia concerts a la nit, tenia algun viatge a Madrid, però que el nen l'anés a acomiadar era una mur-

ga. De manera que va pensar que se l'emportaria a veure com donava una classe a l'escola de negocis i aquell dia el va fer entrar més tard. El professor Torralba va estar content de fer-ho, però el nen es va avorrir molt. Era tímid, no tenia la gràcia expansiva del pare. Tots els altres professors, també graciosos, també expansius, alguns dels quals autors de llibres d'economia recreativa o de manuals per reinventar-te si t'havies quedat a l'atur, li preguntaven coses i ell, avergonyit, es quedava amb aquell posat que exaspitava tant el pare. «Hola, quin curs fas?», li demanaven tots, invariablement. «Tercer», contestava ell. «Mirant a la cara, Pau, mirant a la cara, a l'horitzó no se'ns hi ha perdut res», el corregia el professor Torralba amb el somriure d'estar en públic.

—Canviar a mig curs podrà ser? —va preguntar la dona.

—El que faci falta. Perquè estem d'acord que preferim que perdi el curs que no que li facin de tot, no?

La mare va abraçar el fill. Ell la va rebutjar amb un gest violent.

—Això sí que no, eh? —va cridar el professor Torralba—. A la mamà se la tracta amb respecte!

—Deixa'l, Jordi —va fer ella. Pensava que potser, simplement, estava repetint els comportaments violents que tenien amb ell. Però quins comportaments? Potser només li robaven l'esmorzar. Alguna cosa sexual? El nen, de vegades, semblava amanerat. Ella ho veia, però no n'havia dit res al seu home, perquè li

semblava que podria canviar, que encara era d'hora per despertar a la sexualitat. El seu home no era un masclista, ni un homòfob. Feia bromes, això sí, però qui no en feia? Per explicar que algú era gai deia maliciós: «Aquest també circula per la gaia via?». Tindria un disgust si el nen fos gai (o com se n'hagués de dir) però tampoc no el faria fora de casa.

—Què et fan —va preguntar el pare. Ho va demanar amb to afirmatiu. Sense interrogant. Què et fan. Com si estigués dient «Vine aquí». Com una ordre.

El nen no parlava.

—La mare de la Lara Torner diu que et tanquen al vàter. És veritat això?

El nen es va mirar el pare. No hauria pogut dir res.

—No ets culpable —va dir-li la mare. Havia estat mirant pàgines web sobre assetjament. Havia llegit què cal fer. Què s'ha de dir als nens. Què no se'ls ha de dir. Una de les coses que se'ls havia de dir és que no eren culpables.

El pare va tocar-li l'espatlla.

—Després m'apuntes en un full els noms de tots els que t'han fet mal. Algú se te'n reia?

El nen va fer que sí amb el cap.

—Nens? O nenes també?

—Nenes també.

—La Carla no?

—De vegades —va murmurar ell.

—Algú et feia mal? Et tocava?

El nen va fer que sí amb el cap.

—Noms. Tots els que et pegaven o t'abaixaven els pantalons. Et van abaixar els pantalons.

—No, això no.

El pare se'l va mirar. Per un moment va semblar que es decebia.

—Et van tocar el *pene*?

El professor Torralba era incapaç de dir «penis». Ell mai diria «penis».

El nen va encongir-se d'espatlles.

—Com et diuen a classe. Quin nom t'han posat.

—Ell també, mentre anava cap a casa, s'havia mirat a l'iPad les pàgines que en parlaven, d'allò.

El nen va acotar el cap, com si de cop el seu clatell fos una cosa pesant i lletja. Com si el fet que algú li mirés el clatell fes mal, com si aquell clatell (aquell clatell que el mateix barber del seu pare li retallava un cop al mes) fos tan vergonyós i pudent com un cul.

—Avui anirem a menjar una hamburguesa, tu i jo —va dir, de cop el pare—. Avui et saltes el règim.

—Jordi, que hagi passat això no vol dir que... —va començar la mare—. I de tota manera no heu d'anar-hi vosaltres dos. Jo també formo part de la família.

El marit se la va mirar. Amb la cara li deia: «Tu també vols menjar una hamburguesa?». Amb el menyspreu de qui no se sent capaç de renunciar a menjar i viu al costat d'algú que sempre ho fa, que compta les llesques de pa, que aparta les salses, que es tapa la boca amb el tovalló i diu: «Que tipa que estic». El professor Torralba l'odiava quan feia allò. (L'odia-

va dos cops al dia entre setmana i tres cops al dia els caps de setmana.)

L'endemà al vespre, el professor Torralba va arribar a casa amb un full d'inscripció. Havia remogut cel i terra (ho va dir així) i havia tirat de contactes (també ho va dir així) per aconseguir canviar el nen d'escola a mig curs. No seria una escola tan «bona». Era una escola concertada de capellans. Però no és que fossin gaire religiosos. De fet, el director, amb qui havia tingut la reunió (i li havia causat molt bona impressió), era un home casat i amb fills. No t'imposaven res. Però en canvi tenien la disciplina i la humanitat necessàries perquè el nen estigués bé. L'ajudarien amb el temari. L'ajudarien a posar-se al dia.

—És molt lluny de casa? —va preguntar el nen.

—Això és igual, Pau —va dir la mare, suau i severa.

—Buscarem un psicòleg que t'ajudi —va fer el pare.

El nen no va fer cap gest.

—Dilluns comences. Tindrem els llibres demà a la tarda. Avui fas festa i demà també. Aprofita, perquè dilluns ja comences amb tot.

—No veuré mai més els de la meua classe?

El pare no va contestar. Va aixecar-se i va anar fins a la vidriera que donava al jardí. El gos, automàticament, el va seguir. Aquell gos el seguia a tot arreu, anés on anés. La mare va dir:

—Va, anem a dormir. Demà serà un altre dia.

I com que ell no es movia —d'entrada no es movia mai, quan li donaven una ordre— el va empènyer amb suavitat, com si fos un robot que s'havia d'encarar. Era una mica exasperant haver-lo d'empènyer sempre.

—Em poses tu el pijama? —li va demanar a la mare.

—No. Ho has de començar a aprendre a fer tu sol, Pau, els papes no et podem estar ajudant sempre en tot.

Però el va acompanyar i li va buscar la roba a l'armari. El professor Torralba, així que el va veure desaparèixer, va sentir una glopada de tendresa que abans no havia sentit. Va anar cap a l'habitació. El nen ni tan sols havia començat a despullar-se.

—Ara començaràs en una nova escola —li va dir—. Tothom estarà molt pendent de tu perquè hi estiguis bé. No passarà com a la d'ara. Ho fem tot perquè estiguis bé, perquè no et torni a passar mai més el que t'ha passat —va fer—. Però... —i aquí es va aturar— tu també has de fer una cosa. Ens has d'ajudar. Ens vols ajudar? Digues.

—Sí —va grinyolar nen.

—En aquesta nova escola has d'intentar ser una miqueta obert i simpàtic, una mica com tots. El que et demano és que ara, en aquesta classe nova, tu també hi posis una mica de la teva part. Perquè això no torni a passar tu també has de comportar-te com tots els nens, ni més ni menys. Perquè el que no podem fer és anar-te canviant d'escola cada dos mesos. Ho has entès, Pau?